

Prolog. Repetiția generală

Înmormântarea a fost o reușită, dacă putem vorbi despre înmormântări în termenii ăștia. Lumea a fost foarte drăguță. Au adus flori, coroane, au avut cuvinte de încurajare și s-au oferit să ne dea o mână de ajutor dacă aveam de nevoie. În general, orice ajutor e bine-venit. Doar că atunci când moare cineva, nimeni nu-ți poate oferi singurul lucru care ți-ar aduce cu adevărat alinare. E destul de greu să învii morții.

Cel mai supărător e să vezi că lumea poate funcționa la fel și după ce ai pierdut pe cineva drag.

Chiar dacă știam de boala mamei, nu eram pregătită. *Niciodată* nu ești pregătită pentru așa ceva.

Oare dacă ar exista un fel de repetiție generală, aș fi

mai OK cu asta? Trebuie să recunosc că așa mi-a și venit ideea... Să nu vă spun totuși prea multe de la început.

Lucrurile s-au mișcat rapid. N-o să intru în amănunte, dar ceremonia a fost scurtă și la obiect. Oricât de abătută eram, de-abia așteptam să se termine, pentru că aveam probleme mai importante de rezolvat.

Da, ați citit bine: probleme mai importante. În caz că vă întrebați dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, stați liniștiți: încă nu. O să vă explic imediat în ce belea am intrat și ce e cu înmormântarea asta. O să înțelegeți și de ce prologul este despre o repetiție. Imediat, adică peste câteva capitole. Nu mă prea grăbesc – asta și pentru că am încredere că mă cunoașteți cât de cât: n-oi fi având eu un suflet de vioară, dar nici n-am inima de piatră.

CAPITOLUL 1

Recapitulare

În caz că n-ați citit prima parte a aventurilor mele – ceea ce-i puțin probabil, uitați care-i situația.

Numele meu este Olguța și stau la Cluj împreună cu părinții și cu câțelul meu, Farid. Aveam o viață fericită și plictisitoare până când mama s-a îmbolnăvit rău iar tata a plecat la lucru în străinătate ca să câștige bani pentru transplantul ei de rinichi. Situația a luat-o razna când, fără niciun avertisment, am fost trimisă să stau cu mătușa mea, Nina, pe care n-o mai văzusem de nu mai știu când.

S-a dovedit că Nina era directoarea unui hotel de lux și că iubea câțelii. Ea mi l-a prezentat pe Victor, un puști de vârsta mea, cu o față enervantă, dar altfel destul de OK. Cum-necum, a început să ne urmărească un tip pe nume Maximilian și pentru două zile am devenit fugari. După ce am trecut prin tot felul de întâmplări, am aflat că totul fusese pus la cale de bunicul meu, Constantin, cu care ai mei erau certați la cuțite. Bunicul voia să vadă dacă mă

ridic la înălțimea așteptărilor sale pentru a mă face moștenitoarea întregii lui averi. Îl înțeleg perfect. Cum să câștigi respectul unei fetițe de doisprezece ani dacă nu punând niște huidume s-o urmărească prin tot orașul, s-o sperie de moarte și s-o pună în situații periculoase sau penibile? Sunt convinsă că oricine ar fi procedat la fel. (Sper că v-ați prins că glumesc. Nu-mi plac oamenii care nu se prind când fac o glumă.)

Una peste alta, aventura s-a încheiat cu bine. Maximilian, un individ îngrozitor, a fost concediat pentru felul în care mă tratase, tata a revenit acasă, iar bunicul s-a oferit să-i doneze el un rinichi mamei, ceea ce m-a făcut să-i trec cu vederea comportamentul imposibil.

O vreme, bunicul a insistat să ne mutăm cu toții la el. Am făcut uz de multă diplomatie ca să-l convingem că n-ar fi o soluție bună. Constantin e genul care dă paisprezece milioane de euro pe un tablou prăfuit, apoi te ceartă că ai uitat lumina aprinsă la baie. Cu excepția bibliotecii, care era perfectă, palatul în care locuia era prea mare, prea exagerat și... grandios. Prea kitschos. Semăna cu el. Era construit anume să te facă să te simți mic și neînsemnat. N-aveam nevoie de așa ceva. Apoi, detesta câinii, iar eu de Farid n-aveam de gând să mă despart.

Ce-ar mai fi de zis e că, în urma unor teste, s-a dovedit că am cel mai mare IQ din școală, incluzându-i aici

și pe profesori. Colegii de clasă mă priveau chiorâș, nevenindu-le să creadă. În fond, arătam la fel ca ei. Cum să fiu eu atât de specială. Probabil că se așteptau să am capul mai mare sau ochelari cu lentile groase, de tocilară. Cert e că nu semănăm deloc cu imaginea pe care și-o făcuseră despre un geniu. Asta pățești când te uiți prea mult la televizor.

După ce febra evenimentelor s-a potolit, am început să ne vedem mai des cu Nina. Își pusese în cap să mă facă să arăt ca o persoană normală, așa că mă târa prin magazine o dată pe săptămână, ceea ce, spre surprinderea mea, îmi dispăcea mai puțin decât mă așteptasem. Își schimbase mașina, și își luase tot un Jaguar, dar unul vintage, o adevărată bijuterie pe roți. Avea doar două locuri și polua ca o Dacie din anii '70. Se vede treaba că soarta planetei nu era pe lista de priorități a mătușii mele.

Ăștia eram noi. O familie mai mult sau mai puțin normală, cu bune și rele – mai mult rele decât bune. După ultimele întâmplări, începeam să văd și partea plină a paharului. Mama urma să se facă bine, îmi recuperasem bunicul și o mătușă, aveam un prieten nou, iar tata se întorsese acasă.

N-aș fi recunoscut pentru nimic în lume, dar mă molipsisem de maladia aia ciudată pe care obișnuiam s-o observ doar la ceilalți și care se numește optimism.

CAPITOLUL 2

Consiliu de familie

Bzzzz!

Bzzzz!

Bzzzz!

Mă dau în vânt după telefoanele de sâmbătă dimineața. Și mai ales dacă numărul e necunoscut. De obicei e vorba fie de vreun sondaj de opinie (mi se întâmplă tot mai des), fie de vreo farsă jucată de scumpii mei colegi de clasă (vezi explicația de la prima variantă).

Nu știu de ce am răspuns. O fi fost din cauza stresului. Boala mamei nu m-a ajutat deloc să devin mai relaxată.

Conversația pe care am purtat-o a fost scurtă, aproape monosilabică. Când am închis, camera se învârtea cu mine și nu știam cum s-o fac să se oprească.

În locul meu, orice persoană normală ar fi trezit-o pe mama și i-ar fi spus totul dintr-o suflare. Vă întrebați ce am făcut eu, după ce am numărat până la zece ca să mă calmez? Am sunat-o pe Nina.

După voce, nu părea să doarmă. I-am spus ce aveam de spus pe un ton calm, de parcă toată viața n-aș fi făcut altceva decât să dau vești de genul ăsta.

— Bună, Nina. Am o veste bună și una proastă. Cu care să încep?

— Pfff, cu aia proastă, normal.

— Ține-te bine. Maximilian I-a răpit pe Constantin. Și, habar n-am de ce, a ținut să-mi comunice *mie* asta.

— Și vestea bună?

— Nu-i nicio veste bună, te-am mințit. Dar mai am una proastă. Mi-a cerut bani în schimbul eliberării.

— Cât?

— Aș prefera să-ți spun în persoană. Ca să te pot prinde în caz că leșini.

Scurtă pauză.

— Ești speriată?

— Nu. Nu încă.

— Bine, a spus. Atunci uite cum facem: mă sui în mașină și vin acolo. Nu spune nimic nimănui. Ajung în zece minute.

A ajuns în șapte.

A intrat în cameră pe geam, cu o săritură spectaculoasă, fără să mă avertizeze, și m-a speriat de moarte.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și aprindă o țigară, cu toate că știa că la mine în cameră nu se fumează.

M-am strâmbat degeaba la ea. Era prea surescitată ca să observe sau ca să-i pese.

Al doilea lucru pe care l-a făcut a fost să-și mai aprindă o țigară, în timp ce prima fumega pe tocul gearului, fumată doar pe sfert. Era limpede că era mai afectată decât voia să lase să se vadă.

Farid era calmul intruchipat. Pe el nu-l deranja fumul. S-a ridicat alene, a căscat scurt și s-a trântit la loc pe pernă, gâfâind cu limba scoasă. Așa-i cu câinii ăștia de pază vicioși, te lasă baltă când ți-e lumea mai dragă. Am senzația că se apropie momentul răzbunării pe care i-l promit de mult, când o să-l filmez și-o să-l pun pe YouTube ca să-l fac de râs.

— O să te rog să-mi spui exact ce ți-a zis Maximilian. Orice cuvânt, orice *virgulă* contează dacă vrem să-l aducem acasă pe Constantin la timp pentru operația de luni.

Abia atunci mi-a picat fisa. Operația mamei! Idioată mai eram! Niște complicații de ultim moment făcuseră ca transplantul de rinichi să devină urgent. Cum de nu mă gândisem la asta? Intervenția era programată pentru luni dimineța. Nu se știe cum, Maximilian aflase, și așa îi venise ideea să-l răpească pe Constantin. Inteligentă mișcare, n-am ce zice. E destul de greu să faci un transplant în absența donatorului.

I-am redat Ninei discuția cât am putut de fidel, încercând să nu las nimic pe dinafară.

— Ai uitat să-mi spui cât cere.

— N-am uitat. Încercam să amân momentul. O nimica toată. Un milion de euro. Până mâine seară. A, da, a mai spus că nu se supără deloc dacă ne mișcăm și mai repede.

A fluierat surprinsă.

— Un milion de euro sunt o grămadă de bani. Nu se joacă prietenul nostru.

— Ba se joacă, am oftat. Se joacă cu viața mamei și cu nervii noștri. Nina, tu îți dai seama? Până la operație mai sunt doar două zile. Ce-i de făcut? Cu riscul să te dezamăgesc, n-avem de unde scoate banii ăștia.

— Bănuiam eu. Atunci va trebui să ne gândim la altceva.

— Ce să ne mai gândim? Bunicul e bogat. Eu zic să mergem imediat și să le cerem bani celor care-i administrează averea.

— Mă tem că nu putem lua în calcul varianta asta, s-a auzit o voce care nu era nici a mea, nici a Ninei.

Sprijinită de tocul ușii stătea mama.

— Ai auzit tot? am întrebat.

— Am.

— Știi, n-am vrut să te...

— Știu.

— Atunci sper că nu te-ai...

— Nu, nu m-am. Dar vă sugerez ca data viitoare când mai organizați întâlniri secrete să nu mai lansați semnale de fum ca indienii.

În mână avea o scrumieră și i-a întins-o Ninei, care a stins încurcată țigara. N-am putut să nu remarc ce greu se mișca mama. Boala o slăbise vizibil.

— Deci, a spus Nina gânditoare, unde eram... A, da, ne întrebam cum naiba facem rost de atâția bani.

— Bani? Ce bani? Am primit vreo moștenire și eu nu știu? s-a auzit o voce groasă, care se dorea glumeață. Iar țineți consilii de familie fără mine?

Ne-am întors și l-am văzut pe tata în pragul ușii. Într-un fel, îl invidiam că nu știa ce se întâmplase și i ardea de glume. După ce a fost pus la curent, nu i-a mai ars de nimic.

— Nu pricep cum de s-a putut întâmpla una ca asta. Constantin e de-a dreptul maniac cu măsurile de siguranță. Paznicii sunt cei mai tari din domeniu, iar sistemul de securitate de acasă e de top. Nici musca nu mișcă în casa aia fără știrea lui.

— Sistemul de securitate a fost comandat și instalat de Max. Se pare că prea multă încredere în alții strică. Deci e clar cum s-a întâmplat.

Tata s-a așezat încet pe covor, turcește, cu privirea ațintită în gol. Farid s-a trântit cu burta în sus lângă el, încercând în zadar să-l provoace la joacă.

— Și acum? De unde facem noi rost de un milion de euro?

Mie mi se părea totul limpede. Nu înțelegeam care era problema. Bunicul era unul dintre cei mai bogați oameni din țară. Ce însemna pentru el un milion? O nimica toată. Era suficient să mergem și să luăm banii de la angajații bunicului.

— Și ce propui? a zis mama, după ce le-am spus asta, pe tonul acela blând pe care îl folosești când vorbești cu cineva sărac cu duhul. Concret, adică. Să mergem la ei și să-i rugăm să ne dea pur și simplu banii?

— Aăă... da?

— Care e motivul pentru care ne-ar da cineva o valiză plină cu bani?

Mă pricopsisem cu niște adulți cărora trebuia să le explic tot.

— Păi mă gândesc c-or fi observat și ei că bunicul lipsește.

— Vorbim de cineva care e plecat mai tot timpul din oraș, a intervenit Nina. Bunicul tău nu-i genul de șef care le comunică angajaților ce planuri are. Nici eu nu știam precis pe unde umbla când lucram împreună. Sunt cel mult trei oameni cu care se întâlnește în mod constant și e imposibil să ajungi la ei. Așa procedează el, îi place să fie misterios. Să continui?

Din păcate, era clar. Camera a început să se învârtă din nou cu mine. M-am așezat și l-am luat în brațe pe Farid, care a început să mă lingă de zor, cu o față îngrijorată. Se prinsese că nu-i rost de joacă.

Mama avea dreptate. Adevărul e că nici n-aș fi știut pe cine să caut și ce să zic. Nu mă prea vedeam zgâlțâind poarta palatului somptuos în care locuia sau punând mâna pe telefon. „Bună, sunt Olga, nepoata lui Constantin, și aș avea nevoie de un milion de euro. Da, cash. O să vă rog să-i puneți într-o sacoșă și să mi-i trimiteți cu un taxi.”

Ne-am dus la bucătărie, unde Nina a făcut cafea și bruschete.

— Bun, hai să ne organizăm, a zis tata. E momentul pentru un brainstorming. Fiecare spune ce-i trece prin cap, oricât ar părea de ciudat sau de tâmpit, iar la sfârșit alegem cea mai bună idee.

Zis și făcut. Am început să vorbim toți deodată timp de un minut, până am obosit, fără să ajungem la vreun rezultat. Metodele astea or fi funcționat la el la corporație, dar în viața de zi cu zi e mai complicat. Soluțiile ciudate nu sunt suficient de ciudate, iar cele tâmpite sunt extrem de tâmpite.

După ce s-a lăsat tăcerea, Nina a punctat un lucru care mi s-a părut că are sens.

— Sper că sunteți de acord că nu se pune problema să plătim din prima, chiar dacă facem rost de bani. Din câte îl

știu, Max ar fi în stare să ne ceară de cinci ori răscumpărarea înainte să-l elibereze pe tata. Dacă îmi lăsați câteva zile, pot să găsesc pe cineva care se pricepe la situații de-astea.

— Poate n-ai fost atentă, însă n-avem la dispoziție câteva zile, a oftat tata, iar cu dementul ăsta nu știi la ce să te aștepti. Operația e luni, iar medicii au spus clar că orice întârziere ar putea însemna...

S-a oprit. Toată lumea știa ce putea însemna.

— Ar fi fost bine să avem mai mult timp, am zis și eu. Oare cum am putea să-l convingem să ne lase măcar până săptămâna viitoare? Ca să apucăm să-l...

— Voi nu pricepeți că tocmai asta-i problema, că n-avem timp? Luni dimineata, la prima oră, Constantin trebuie să fie la spital!

— OK, gata, am priceput, nu impresionezi pe nimeni dacă strigi. Atunci eu zic să începem căutarea imediat. Avem totuși două zile la dispoziție, orașul ăsta nu-i imens și, dacă ne punem mințile la contribuție, tot dăm de el. Unde ar putea fi?

— Cam oriunde, a încercat Nina să fie amuzantă.

— Mda, a făcut tata, e ușor de zis. Și dacă nu-l găsim? Eu zic să chemăm poliția. Ei vor ști mai bine ce-i de făcut. Sper.

— Poliția? am sărit. Tata, spune-mi că glumești. Regula numărul unu în situațiile astea e să NU suni la poliție. Tu nu te uiți la filme?

— Din păcate, ăsta nu-i un film.

— Mai sunt doar două zile și e weekend. Unde ai văzut tu ca poliția să lucreze în weekend?

— Bun. Și ce propui, să batem străzile în neștire sperând că vom da nas în nas cu ei din întâmplare? Măcar eu am venit cu ceva concret, nu cu povești.

— Poftim? Adică eu...

— Hai să votăm, a spus brusc mama. Chemăm poliția sau ne descurcăm pe cont propriu?

S-a votat. Trădătorul de Farid s-a abținut. A câștigat tata.

